

Томислав Маријан Билоснић

БИЉЕШКЕ ЗА ПЕСМУ О БРОЗУ

1.

Какав је ово вијек, свуда путеви
да кренемо напријед,
а глас се проноси да кључа у револверима
и да се за потребу људи не пита.

Здања метака ван виднога су поља,
они који мисле друкчије
нису разумјели ову ријеч.

Наша дјелатност, наша практичност,
и жеља да поступамо
како би то и према себи чинили,
помаже нам да схватимо догађаје.

2.

Не заустављамо се у попуњавању пејзажа.
Прошлост пуна муња
Избрздала је корито будућности.
И отичемо, пажњом окружени.
Људима живота нас зову,
зову нас људима уцбеника,
радницима, и људима свјетлости нас зову.
Онај којегаштујемо, Броз
нас је увјерио да смо потребни.

3.

Човјек не може умријети,
не може умријети она крв у њему
што нам саопћава радост између битака.

Зато: чувај здравље,
требат ће те Европа —
та истина је изнаказила лице
Висарионовичима.
Сачувај ту вјеру на земљи ти дану,
требат ће те Свијет
и кад буде мислио да те нема.

Ето, свијет је пун квасца
из којих буја сан;
а ми изронили смо из воде,
из брда, из шума,
и дошли послѣје торнада
оплодити земљу — посијати сјеме.

4.

Видљив за све, а готово недостижан,
док јутро разастире по урвинама
к њему су раширене руке времена.

Тај човјек на врху свијета
обраћа се људима
и прича им свакојаче појединости,
о људској срећи, о љепоти, и праштању.
Ми дијелимо његове осјећаје,
судбину, његове погледе и вољу.

И кроз земље у којима страже бдију
путеви воде слободи.

5.

Тако се овај вијек непрекидно усавршава,
призивајући Човјека у помоћ,
његову озбиљност, његову брижљивост,
призивајући ту наду, то чудо
којим се хранимо као зраком.

Ово је вијек којему се обратио Броз
називајући га људским именом преображаја,
и разговарајући о томе
колико стоји комад круха.